

Chuyện Của Tí

Chiều Hoàng

Tí sinh ra đời là kết tinh nguồn yêu thương "Cho và Nhận" vô bờ của Bố Mẹ (Mẹ bảo Tí như thế). Có nhiều lúc Tí thắc mắc hỏi mẹ :

- Mẹ ơi, "Cho" cái gì và "Nhận" cái gì hở Mẹ?

Mẹ chỉ nhìn Tí bằng một cái nhìn yêu thương rồi ôm Tí vào lòng bảo khẽ:

- Ô.... Lớn lên Tí sẽ biết mà... Vì bây giờ Mẹ có nói, Tí cũng không hiểu "Tình Yêu" là gì đâu, Tí phải "cảm nhận" mới hiểu được cái nghĩa sâu xa của nó...

Mẹ thì luôn luôn nói những điều mơ hồ, khó hiểu... Nhưng Tí không hỏi thêm, vì Tí tin Mẹ, đợi lớn, Tí sẽ hiểu ra mà....

Ngày Tí sinh ra đời là một buổi sáng mùa Xuân. Trời nắng ấm. Cái tổ Chim Bò Câu trên nóc cây dừa đằng sau nhà kêu gù gù.... Bố tức tốc đưa Mẹ vào nhà thương và ở lại với Mẹ, chia sẻ với Mẹ tất cả những cơn đau đón trước khi sinh Tí. Bố gần như suốt buổi ngồi bên cạnh giường, nắm tay Mẹ, cảm nhận những cơn đau từng lúc... từng lúc.... Những lúc Mẹ gần như chịu không nổi, trán lấm tấm mồ hôi, Bố lại cúi xuống ôm Mẹ, lau cho Mẹ những giọt mồ hôi ấy, rồi để tay lên bụng, lên người Tí lúc đó đang đập liên tục đòi ẵm...

Trong cơn đau ban da, xé thịt. Tí ra đời... bé xíu..., chỉ có 2.5kg (vì Mẹ bé mà...) Nên Bố đặt cho cái nick là Tí. Khuôn mặt Tí tròn và sáng, Tí có cái trán cao thông minh và đôi mắt trực tính giống Bố, nhưng lại có đôi môi hiền từ giống Mẹ... Đôi môi cong cong như cánh của con Hạc đang soải bay..

Tí lớn lên với tình thương của Mẹ Bố thì đi đi về về.. (Vì việc của Bố chưa xong). Mẹ cũng buồn lắm, nhưng không nói ra Vắng Bố, mọi tình thương Mẹ đều dồn vào Tí... Những lúc Bố về Mẹ và Tí vui không thể tưởng tượng. Bố dành cho Tí rất nhiều thời gian và dạy Tí nhiều điều mà Mẹ không bao giờ biết... Tí phục Bố nhất đời, vì cái gì Bố cũng biết cả, hỏi gì Bố cũng trả lời được và nhất là Bố có thể làm được nhiều đồ chơi cho Tí. Một lần, Bố bỏ ra mấy tiếng đồng hồ để đóng cho Tí cái bàn học và một cái bảng. Bố bảo, Tí phải học cho chóng giỏi, giỏi hơn Bố để lớn lên nuôi Mẹ...

Còn Mẹ thường đưa Tí đi chùa (Tí được Mẹ đưa đi chùa từ hồi còn trong bụng Mẹ cơ !!!). Mẹ kể, lúc Tí mới chào đời, Mẹ đem Tí lên chùa để được thầy ban phép lành, Mẹ còn bảo, đợi đến khi có dịp thuận tiện Bố Mẹ sẽ cho Tí thọ lễ quy y nữa, Mẹ ước sao lớn lên Tí trở thành một nhà sư để chuộc lại lỗi lầm cho Bố Mẹ...

Tí ngây thơ hỏi:

- Mẹ ơi... Lỗi làm gì thế Mẹ???

- Ô... (vuốt tóc Tí...) Sao Tí cứ hay thắc mắc, hỏi han...(thấp giọng) Lỗi Mẹ.....yêu Bố và có Tí đấy mà...!!!

Tí vòng đôi tay nhỏ bé bá lấy cổ Mẹ, hôn Mẹ chùn chụt và hỏi bằng một giọng rất ngây thơ:

- Mẹ ơi... Bố và Tí thương Mẹ quá mà.... Sao lại gọi là "một lỗi lầm"??

Mẹ cười hắc hắc với những nụ hôn của Tí đặt trên má:

- Phải... phải... Bố cũng bảo thế... Bố bảo Tí không cần phải "chuộc" lỗi làm gì cho ai, vì chẳng ai có lỗi gì phải chuộc. Lại nữa, Bố bảo Tí tinh khôi lắm, vô nhiễm như một đoá sen trắng (đổi giọng) Thế Tí có thích làm một đoá sen trắng tinh khôi không???

Tí cười tí mắt:

- Mẹ thích thì Tí thích chứ... Tí thương Mẹ mà !!!

Nói rồi Tí lại ôm chầm lấy cổ Mẹ hôn chùn chụt...

Một buổi chiều..

Mẹ ngồi sau nhà đọc sách.. Tí quanh quẩn bên cạnh ngồi trên cái xe ba bánh đạp bằng chân. Xe này, một lần Bố về thăm đã dẫn Tí đi mua... Tí đạp xe vòng vòng quanh Mẹ, thỉnh thoảng gọi lớn:

- Mẹ oiii.....

Nhưng Mẹ vẫn mãi mê đọc sách, gọi mấy lần không thấy Mẹ trả lời, Tí bỏ xe chạy xà vào lòng Mẹ kêu lớn:

- Mẹ ơi.....!!!!!!

Mẹ buông sách, âu yếm nhìn Tí hỏi:

- Tí cần gì thế?

Thật ra, Tí chẳng cần gì, nhưng thấy Mẹ mãi mê đọc sách, không (thèm) để ý gì nên Tí kiếm chuyện nhõng nhẽo Nghe Mẹ hỏi, Tí ngập ngừng rồi nũng nịu nói:

- Mẹ ơi... Tí nhớ Bố... Bao giờ Bố lại về hờ Mẹ??

Nghe Tí nhắc đến Bố, đôi mắt Mẹ như vương vãi những sợi tơ trời Giọng Mẹ buồn buồn, trầm hẳn xuống:

- Mẹ cũng nhớ Bố, chẳng biết bao giờ Bố lại về...

Thấy Mẹ buồn, tự nhiên Tí cũng buồn lây... Cảm thấy hối hận đã nhắc đến Bố để Mẹ phải buồn.. Không gian như hụt hẫng trong sự yên lặng vô bờ.. Đôi mắt Mẹ nhìn xa xăm, Tí nghe tiếng Mẹ khe khẽ thở dài... Thương Mẹ quá, lòng tràn ngập sự hối hận...Tí ôm lấy Mẹ, úp mặt vào vùng ngực ấm hời trong một nỗi lo lắng:

- Mẹ ơi... Tí làm Mẹ buồn phải không??

- Không, Tí ngoan lắm (vuốt tóc) Chẳng bao giờ Mẹ buồn vì Tí... Chỉ có Bố.... Đôi khi... có lẽ trong Mẹ hối... trách Bố thôi..

- Sao Mẹ lại trách Bố??

- Vì Bố... đa đoan... đa tình... làm cho Mẹ khổ... (mỉm cười, tặc lưỡi.)Hay Mẹ con mình.... đi tu quách, Tí nhỉ??

- Đi tu là gì hờ Mẹ? (ngây thơ, Tí hỏi.)

- Ờ... ờ... là làm lễ quy y tam bảo, thọ giới Tỳ Kheo, Tỳ Kheo Ni... là... dứt bỏ mọi nhân duyên, vào chùa sống...

Tí ngạc nhiên tròn tròn mắt hỏi lớn:

- Vậy thì mình sẽ bỏ Bố cho ai?

Đôi mắt Mẹ hơi chao đi Có một chút hờn dỗi trong lời nói:

- Bố hở??? Bố... hư lắm...!!! Mẹ sẽ bỏ Bố một mình. Lại nữa, Tí khỏi cần lo cho Bố vì đã có bà nội lo cho Bố rồi...!!!

Tí dụi mắt khóc lóc:

- Hụ..hụ..hụ... Mẹ ơi, Bố không hư... Bố ngoan... Tí không chịu bỏ Bố một mình đâu Bố sẽ buồn lắm đó...!!!

- Nếu vậy, Mẹ đóng thùng gửi Tí qua ở với Bố nhé??

Tí ôm chặt lấy Mẹ, nghe mùi hương Mẹ thơm ngát trong từng phân da thịt:

- Tí không chịu đâu... Tí muốn ở với Mẹ cơ !!!

- Tí tham quá... Cái gì cũng muốn trọn vẹn (giọng nhỏ dần..) mà trên đời thì chẳng có gì trọn vẹn cả...

Nói rồi Đôi mắt Mẹ ngơ ngác nhìn trời Nắng đã tắt. Vạt nắng cuối cùng đang trốn sau những đám mây bắt đầu đổi màu vàng cam rồi trở thành màu chì, thẫm dần... thẫm dần... Mẹ ôm lấy Tí trong lòng. Mẹ bảo Tí có mùi của Bố.. Những lúc như thế, Tí thấy lòng thật ấm áp vì cảm nhận được nguồn yêu thương lan từ thân thể Mẹ. Giọng Mẹ mơ hồ, xa vắng, nửa như nói một mình, nửa như những lời tâm sự:

- Mẹ gặp Bố qua trang kinh... Kỳ diệu thay... Mẹ yêu Bố ngay từ giây phút ấy... Mặc dù chưa một lần gặp mặt... Đôi khi Mẹ tự hỏi lòng, đó có phải là một Tình Yêu mù quáng hay không? Một Tình-yêu-vô-điều-kiện. Rồi 2 người quen nhau, thư qua, từ lại, phải đến 3 năm sau Mẹ mới gặp Bố lần đầu..

Oi...

Dòng đời vội vã..

Gặp nhau qua trang Kinh,

Đời chia muôn lối ngã..

Còn lại đây, cuộc tình...

Tờ Kinh xưa anh dịch..

Thành hoa đóm hư không,

Em về đan kết lại,

Vọng tình trong mắt trong...

Trăm năm, đời một kiếp,

Như gió thoảng mây trôi,

Lạc nhau từ mây kiếp?

Tình sâu vẫn đơn côi..

Trời bắt đầu lạnh. Đêm len lén trở về từ lúc nào Mùi hương Dạ Lan trong vườn nhà ai thoang thoảng đâu đây... Tiếng ve sầu như đồng nhịp cất lên một điệu buồn muôn thuở.. Tí đã ngủ gục trong lòng Mẹ từ lúc nào....

.....

Đêm hình như đã sâu lắm... Nhưng người thiếu phụ vẫn còn ngẩn ngơ trước bàn làm việc với máy computer mở sáng. Trên màn hình chỉ thấy một dòng chữ ngắn, dờ dạc: "Anh yêu dấu..." Hình như nàng muốn viết thật nhiều, nhưng vẫn loay hoay ngổn ngang nhiều ý niệm mà chẳng biết phải viết điều gì trước... Hai tay bung lầy mặt, một sự mệt mỏi chợt ủa về.. Một mỏi của thân xác, cộng thêm sự cô đơn dai dẳng cùng với nỗi nhớ vô bờ..... Nàng nhớ rằng, nàng cần phải để nhiều thời gian trưởng dưỡng tâm thức trong sáng hơn là cứ để tâm hồn mình uỷ mị thế này..

Có tiếng động khẽ ở cửa phòng...Ngẩng lên, Tí đang đứng giữa ngưỡng cửa Tay phải nắm lấy chéo áo con gấu bông nghiêng lết xuống sàn nhà. Đôi mắt rung rung, ngẩn lệ:

- Mẹ ơi..

Người thiếu phụ vội chạy ra ôm lấy con:

- Chuyện gì thế Tí? Sao lại khóc thế này?

Bàn tay bé xịu dụi lên mắt, Tí nói:

- Tí vừa mới nằm mơ, sợ quá...!!

- Tí mơ thấy gì, kể mẹ nghe?

- Tí mơ thấy mẹ bỏ bố và Tí. Mẹ đi đi tu... Hụ..hụ.hụ... Tí buồn lắm... Mẹ đừng bỏ Tí nhé??

- Không!!! (ôm chặt Tí vào lòng) Chẳng bao giờ có chuyện đó đâu... Tí đừng sợ... Chỉ là giấc mơ thôi mà!!! Tí coi, Mẹ đây nè.. Mẹ đang ôm Tí vào lòng... Mẹ thương Tí... hôn Tí nè.. Chụt... chụt... chụt...

- Mẹ cũng không bỏ Bố nhé?

- Sao Tí lại hỏi vậy

- Vì chiều nay mẹ nói mẹ muốn đi tu, rồi còn rủ Tí đi theo, mẹ nói, bỏ bố một mình quách !! Hụ.hụ.hụ... Tí thương bố, Tí không muốn mẹ bỏ bố một mình...

Dỗ dành:

- Mẹ nói đùa thôi mà!!! Mẹ không bỏ bố đâu, mẹ còn muốn làm Biểu Nữ và một Dakini kiêu diễm của Bồ nữa đó...

Tí úp mặt vào vai mẹ, nghe hơi ấm từ mái tóc mẹ thơm nồng:

- Làm Biểu gì hở mẹ?

- Biểu Nữ...

- Rồi gì nữa?

- Dakini..

- Mẹ hứa nhé??

- Mẹ hứa !!

Tiếng mẹ thì thầm.. gần như rất nhẹ, nhẹ như một làn gió thoảng.. Tí ôm chặt lấy mẹ, cũng thì thầm bên tai mẹ:

- Mẹ ơi... Tí thương mẹ và thương cả Bố nữa..

Đêm như vang lên một khúc ca rộn rã... Có lẽ, đó là khúc nhạc từ trong tâm phát ra, một khúc hoan ca, nói lên một tình yêu tuyệt vời, vô điều kiện...

Thiên Quý